

FANZÍN POÈTIC

Hem
trobat

POE
TES

De terra roenta i boira de costum, així és el fanzín poètic que us abraça les mans en aquest instant. Els versos i il·lustracions que us esperen en les properes pàgines us fondran amb imatges i metàfores sota un tel marronós i eixorc que ens és comú: la nostra estimada i maleïda terra. I els seus déus i els seus temps i els seus fruits que ens fan marges del ventre però centre de

'lo' nostre. Però donen vida, com ho fan les plomes, llapis i dits de les nostres poetes que han escampat guerra en paper nebulós, decidides a assenyalar-nos que la poesia urgellenca és, i tremola amb sacsejos de vida.

*Pep Sanz, poeta local, editor fanzín
i col·laborador del setmanari*

Al Pati
et veig ballar el xiclet
amb les sardanes. 14, en tenim.
Sol tot el dia.

Al Pati
canta el verd als teus ulls,
s'ofèn POE si no l'esmentes.
No es pon mai, la lluna.

Al Pati
faig tres tombs i no
respons. 40 °C i dos criatures
i, ja d'avia
creuo línies verdes,
t'ignoro les clivelles.
Dia sense nuvolades.

Montserrat Aloy

Màgia

Abans, terrorífica força de l'oratge fora el moll.
Cims borrascosos d'estretors i penúries.
Ploramiques, et mires a l'espill si no pots més:
els ulls esbatanats ja no t'ensenyen prodigis!

Ni punys donaven senyal de vida terres enllà
i a moltes cases s'enyorava la bossa i la vida.
Paüra de crisi i cobrellit arnat de temps per tot,
i un silenci de sepulcre i cofurna pestilent.

Intentava explicar-me en soliloquis el món i
en raons es desfeia la crema passada de mi.
Mentre, a fora es difuminava l'amistat a contrallum.
- Senyal que era de llumenetes enganyadores.

Albert Claramont

El Pati

Rovellats, envellits
on un dia darrere l'altre
bategant les fulles cauen.
Testimonis de pulsacions
dins l'aigua remullada amb
records s'assequen en solitari i
les flors s'enamoren i les vides
èbries dibuixen un somni.

Bancs on s'asseuen les
natges de la història.
L'ahir nostàlgic,
l'esdevenir embolicat en
paper de cristall, o qui sap,
el present d'una somiadora
on tantes vegades asseguda,
rememorant l'aigua amb tinta bruna.
Vida on s'asseuen moltes.
Rovellats, envellits, bancs del Pati.

Montse López

Amb rella esmolada alçava espurnes on jeien
batalls de campanes d'inservibles capelletes.
Cenacles de llocs comuns i altres còlics poètics
exhibien amb fals erotisme textos impublicables.

Però aturarem la rovinada i treballant la calma,
la vareta ens donà segones cartes amb trumfos
per recomençar amb nova parella de ball targarina
(prenent-la de sota la roba vermella de la màgia).

FANZÍN
POÈTIC

El Riu Corb de l'Urgell

Entre la Conca de Barberà
i l'alta Segarra ses aigües comencen a brollar
formant un petit rierol que comença a baixar.

A Rauric el corrent ja es nota
i va rodant riera avall
es presenta a Vallfogona
sense fer-ne cap estrall.

Després de trobar el Molí fariner de la Cadena
a qui li mou tota la maquinària
per la força de l'aigua que li batega
en la seva molta diària.

Deixant el Molí de la Cadena
amb el Seniol s'ajuntarà
augmentant sa fortalesa
fins que arriba a Guimerà.

Quan surt de Guimerà
i passa per Vallsanta
des de la Bovera es veurà
que travessa terra santa.

Quan arriba al terme de Ciutadilla
primer veu la silueta del Castell
que presideix la noble vila
des d'aquell desnivell.

Una vegada ha travessat el poble
s'ajunta el Boixeró
que d'aigua poca en porta
acabant-se aquest rieró.

Més avall el seu pas
és per sota el Coll de la Portella
que li vigila el seu traç
com un expert centinella.

Ja arriba al terme de Nalec
el riu sembla que desapareixerà
després de molt soroll d'aigua batec
en el salt de La Peixera.

Fins a Rocafort
el seu curs quasi no es veu
allí torna a sortir fort
amb aigua per tot arreu.

En la vall de Sant Martí
ses aigües són molt aprofitades
regant sense patir
moltes terres plantades.

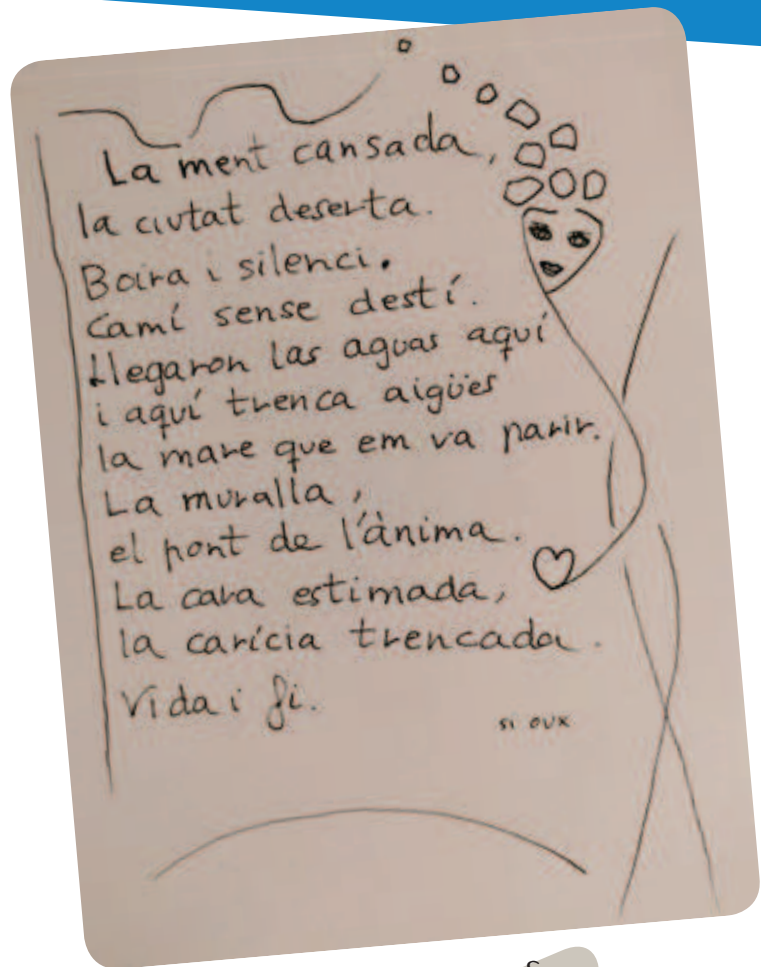
Al seu pas per Maldà
segueix fins a Belianes
allí el riu s'aprofitarà
per regar totes aquelles planes.

Diuen que la seva conca
s'acaba als Aixadés
però com d'aigua allí ja no en porta
de Riu res de res.

Aquesta és la petita història
del curs d'aquest riu
perquè quedi en la memòria
dels que aquests versos llegiu.

Josep M. Uives

FANZINÉTI POÉTI

Sioux

Bufa la marinada calda i polsosa
en l'estiu mandrós de la ciutat callada
vola i xiscla la falzilla esbojarrada
pels terrats de la migdiada xafogosa.

Cremen canyissos a la riba de l'Ondara
fumant indrets socarrimats de mirades
silencis muts de bombes soterrades
Tàrrega antiga, neguit d'eterna gatzara.

Sòlides torres islàmiques guardaven la vall
mentres sèquies i reguers xopaven la plana
oblidada At-Targ al-Alà que de totes fou la més ufana.

Guerrers amb creus, bastiren torres i muralles
on els escollits fills d'Abraham crearen mestissatge
dolça llar d'almogàvers, de ballestes i de dalles
calma feréstega, contrada de batec salvatge.

Jaume Ramon Solé

Albert Claramont

La Boira (Sonet)

Eteri i humit embolcall que ens amagues,
quotidianitats comuns i temps passats,
que fins avui ens fas ben evidenciades,
batalles perdudes, pretèrits combats!

Conviure amb la boira ens fa més especials,
Per a veure-hi de dia i de nit a l'instant.
Ploraire o gebradora són els regals...
Que ja no sorprenen,... llur idèntic cant!

Més la boira s'alça... Sant Eloi altiu!
Devoció del poble amb campanar votiu.
Orgull targari i de l'Urgell, en conjunt,

Saluda a l'Ondara, el Pati i el Reguer
Dilluns de Mercat prop de l'Alba al carrer!
...per al bon viatger, propostes... un munt!

Josep Olivella Alier

GANZÍN
BOÈTIC

Setembre

Setembre s'acaba,
el camp respira soletat
l'aire bufa fred en la solana
i entre l'aubaga el sol s'ha amagat.

En cada pedra dels marges,
en totes les soques dels arbres,
he escrit el teu nom estimat
i en tots els racons del paisatge
he deixat un tros de cor enamorat.

T'he buscat nit i dia
entre camps llaurats,
i boscos de pi i alzina.

He preguntat per tu
A l'amic lladoner, al germà ametller
i al frondós esbarzer que s'enfila per la vorera.

Cap d'ells no t'ha vist,
des d'aquella nit de lluna plena.

L'olivera florida,
m'ha explicat que entre els seus braços
vas quedar-te dormida,
i estaves tan cansada aquella matinada,
mentres el nou dia neixia!

Del vell cep al daurat fruit provaves,
quan asseguda sobre l'herba humida descansaves.

Te'n recordes què bé refilaven
els passerells i cadeneres
quan entre romanins i alzineres,
els nostres llavis curulls d'amor segellaven.

Sense tu el camp ha perdut l'alegria
Torna de nou a trepitjar els seus rostolls,
els tarrossos i l'herba fina.

S'acaba setembre,
tot s'omple de melangia.
Quan tornaré a sentir entre els teus braços
l'escalfor i l'harmonia
de la primavera dormida!

Santi Puiggené

Vorejant l'Ondara

"Mare, què hi ha, més enllà del poble?"

Més pobles

"I més enllà de la plana?"

Més planes

"Què hi ha més enllà de l'horitzó?"

Més horitzó

"I més enllà de nosaltres?"

El No-Res

"I encara més enllà?"

El Tot

"Mare, no ho entenc"

Hi ha l'Aquí i l'Ara. Som.

I el rellotge tocà dos quarts amb la cadència esfereïdora

Del cor de la formiga

Anna Campillo

Matí targari

On hi ha d'haver una bola rogent

Només es veu un tel grisós

M'acosto a reciclar les deixalles

I rellesco amb una merda de gos.

Vaig al carrer que patina

Tot ple de pedres quadrades

M'han saltat les bugies

Del sotrac que fan les bandes.

Busco lloc per aparcar

Però tot s'ha de pagar

Ho engego tot a cagar

I a l'Esclat marxo a comprar.

Anna Treserra

FANZIN PÒETIC

FANZIN POÈTIC

Targarí de fora vila

Targarí emigrat, per estudis i salari,
arrels atraients com pols oposats
baixades i pujades en contrasentit,
continua discontinuació del contacte

Identitat de poble en ciutat,
identitat de ciutat en poble,
identificació creuada confonent,
transitant sense identitat

Confusió enmig de la boira,
enyorada, inspiradora, clarivident,
dos, tres, quatre, set manes,
avorrida i farta té la gent

Procreació a distància,
genètica sense influència dialectal,
extermini per l'accent del Vallès,
ben retratat quedo en la fotu

Para, papa, papi, pare,
esdevé missió vital i visceral
que la descendència pronuncii targæ,
embarbussament fatal.

Joan Viladot

Tàrrega

Aquesta ciutat que es diu Tàrrega,
a Sant Eloi, té una torre bella,
una altra, a la Verge de l'Alba,
és una ciutat ferma, acollidora,
bonica, alegre i estimada alhora.

Torrada per un gran sol,
és una terra lleidatanocatalana,
Tàrrega, dels targarins bressol,
que dins l'Urgell està ubicada,
tant si es vol, com si no es vol.

Maria Pijuan

